

derfor gjør Du bedst i ganske at behandle den efter de gamle Regler, saaledes at Behandlingen saavidt mulig bliver skriftlig. Jeg troer altsaa, at denne § 14, hvorledes man end dreier og vender den, netop vil lede til at tilintetgjøre Betydningen af Bestemmelsen om, at Behandlingen af disse Sager skal være offentlig og mundtlig. Jeg skal dertil føie en lille Bemærkning, som dog kan tjene til at betegne det Forhold, der let kunde udvikle sig deraf. Der skal herefter ogsaa under disse offentlige Politifager indtages alle Sager om, hvorvidt Politibetjente have gjort sig skyldige i Misbrug af deres Myndighed, altsaa i det Hele ikke have opført sig paa den rette Maade imod de Folk, som de ere komne i Berøring med, og tildeels ogsaa ved denne Leilighed kunne have udiøst et mere strafværdigt Forhold, uden at det egentlig egner sig til criminalretlig Forfølgning. Men det kunde meget let være, at en Dommer med den bedste Overbeviisning kunde sige til sig selv: det er dog en Sag af den Natur, at det, for at faae den rigtig opløst, er bedst at lade den behandle efter Reglerne for de gamle Politifager, saaledes at det ikke bliver offentligt og mundtligt, og dette er Noget — jeg kommer strax til at berøre dette Punkt fra den anden Side — som ogsaa vilde kunne virke overmaade skadeligt. Naar man gennemgaaer Lovforslaget, kan det virkelig ikke være Andet end, at den ene Tanke saaledes kommer frem efter den anden, saa at jeg maa frygte for at trætte det ærede Thing, men jeg maa dog fremsætte disse Bemærkninger med Hensyn til de enkelte Paragrafer. § 30 fastsætter, at naar Sager appelleres til Høiesteret, og denne Ret finder, at de Oplysninger, der foreligge, de kortere Bemærkninger, som Retten har faaet, ikke danne et tilstrækkeligt Grundlag for Sagens Paakjendelse, saa skal den hjemvise Sagen, saa skal den skriftlige Behandling begynde, og saa skulle alle Oplysninger fremkomme. Jeg vil bede de Herrer betænke, hvad det vil sige, at naar man efter denne

Lov har paakjendt en offentlig Politifag og behandlet den offentlig og mundtlig, og den bliver appelleret, saa kan Høiesteret sige: vi have ikke tilstrækkeligt Grundlag for at kunne paakjende Sagen, der mangler Oplysninger, den maa hjem igjen til Politidommeren, og han skal paa den gamle, sædvanlige Maade tilveiebringe alle de fornødne Oplysninger. Ville De tænke Dem fra alle Sider, hvad dette vilde lede til, men navnlig hvad det vilde lede til for de ulykkelige Dele af Befolkningen, som — hvad der kan skee for Enhver — ere komne ind i en offentlig Politifag enten som Part eller Bidne. Jeg skal, som sagt, ikke gaae videre med denne Bemærkning om Offentlighed og Mundtlighed, thi jeg haaber at have gjort det klart, at denne Offentlighed og Mundtlighed virkelig ikke er af den Natur, at man derfor skal indlade sig paa at lade et Lovforslag ophøre til Lov. — Der er imidlertid en anden Side af dette Afsnit, som jeg ikke stærkt nok kan lægge det høie Thing paa Stude. Jeg vil nu ikke tale om, at vi have Grundlovsparagrafen om, at den dømmende Myndighed skal adskilles fra Dvirghedsmyndigheden, men kun fremhæve, at der dog maa være en bestemt Stræben hen til dette Formaalets Opnaaelse, og det er ogsaa et af de Formaal, som den nedsatte Commission har; men dette Lovforslag gaaer i sit Væsen ud paa deels at holde vedtge, deels at styrke og udvide den Forbindelse, som finder Sted mellem den dømmende Myndighed og Dvirghedsmagten. Der bestemmes i Grunden i dette Lovforslag, at Politimesteren skal være Anklager; at han skal være Dommer, og at han skal være Dvirghed; han skal forene alle 3 Egenstaber i sin Person. Det er naturligvis ikke i ethvert Tilfælde, at der bliver Tale derom; men tage vi, for at jeg skal blive ved det valgte Exempel, et Barn, der har gjort sig skyldig i en Politiovertrædelse, saa sætter Politimesteren sig i Virksomhed — der have vi Anklageren — han dommer — der have vi Dommeren — han spørger strax — ogsaa dette er noget